

РЕШЕНИЕ

№ 2943

гр. София, 03.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **5615** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.215 ЗУТ. Образувано е по жалба на Р. Я. Д. срещу Заповед № РА-30-132 от 21.04.2020г. на главен архитект на Столична община.

В жалбата се твърди, че оспорваната заповед е издадена в противоречие с нормите на материалния и процесуален закон. Посочва, че не са били изяснени от органа всички факти и обстоятелства от значение за случая, като пристрояването на жилищната сграда е било извършено от неговите праводатели през 1982г. Пристройката се обитавала от неговата дъщеря и двете ѝ малолетни деца- Ю. В. Б. и Д. В. Б.. Изпълнението на заповедта за премахване на строежа би им причинило значителни и трудно поправими вреди, защото не притежават друг имот, който да задоволява техните жилищни нужди.

В проведеното публично съдебно заседание на 08.04.2022г. жалбоподателят се явява лично и моли да се отмени Заповед № РА-30-132 от 21.04.2020г. на главен архитект на Столична община, поради нейната незаконосъобразност.

Ответникът – главен архитект на Столична община, чрез процесуалния си представител юрк. К. К., оспорва жалбата, а по същество на спора, моли съдът да я отхвърли като неоснователна, съобразно изложеното в писмено становище изх.№ САГ20-ДР00-24/4/18.06.2020г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във

вр.чл.144 АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

Административното производство е започнало с издаването на констативен акт № 43/17.10.2019 г., съставен от служители на район „К. поляна“ в Столична община. При извършената проверка на строеж: „пристройка към едноетажна жилищна сграда с КИ № 68134.1109.504.1“, находяща се в [населено място],[жк], ул. „312А“ № 18 проверяващите установили следното:

Към съществуващата едноетажна жилищна постройка е било извършено пристрояване на допълнително помещение на две нива. Първо ниво- жилищно, второ ниво-тераса с дървен навес с размери 6.5м.х4м. и външна двураменна стълба към терасата с габарит 2.2м.х2/1.5/м. Строежът е бил захранен с ел.енергия и вода. Изложено е, че ПИ с идентификатор № 68134.1109.504 съгласно действащия ПУП попада изцяло в улична регулация, предвиден е за изграждане на улица /продължение на ул.“312 А“/.

Строежът е извършен през 2015г., поради което не се включва в хипотезата на § 16 от ПР на ЗУТ и § 127 ал.1 от ПЗР на ЗУТ. Изложено е още, че се касае за строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, пета категория, съгласно чл. 137, ал. 1, т. 5, б.“а“ от ЗУТ. Строежът е изпълнен без одобрени инвестиционни проекти и издадено разрешение за строеж, поради което се явява незаконен по см.на чл.225, ал.2, т.2 от ЗУТ.

Цитираният констативен акт е съставен в отсъствието на извършителя на строежа. Същият е връчен на 06.11.2019г. на Р. Я. Д.. От данните по административната преписка е видно, че срещу констативен акт № 43/17.10.2019г. няма постъпило възражение от Р. Я. Д..

Жалбоподателят Р. Я. Д. е представил писмена декларация от 17.10.2019г., в която е посочил, че той е извършил строежа през 2015г.

С оспорената Заповед № РА-30-132 от 21.04.2020г. главен архитект на Столична община (СО), на основание чл. 225а, ал. 1 във връзка с чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ, във връзка с чл. 223, ал. 1, т. 8 от ЗУТ е наредил на Р. Я. Д. да премахне незаконен строеж: „пристройка към едноетажна жилищна сграда с КИ № 68134.1109.504.1“, разположена в ПИ № 68134.1109.504, с административен адрес: [населено място], район „К. поляна“, [жк], ул.“312А“ № 18 .

В мотивната част на акта е прието, че този строеж е незаконен по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ, защото е извършен без валидно издадено разрешение за строеж и одобрени инвестиционни проекти, в нарушение на правилото на чл.148, ал.1 ЗУТ.

Предвид установеното от фактическа страна, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град обосновава следните правни изводи:

Оспорва се подлежащ на контрол индивидуален административен акт по чл.214, т.3 от ЗУТ, от надлежна страна, за която е налице и интерес от отмяната му. Жалбата е подадена в преклузивния 14 дневен срок, считано от 13.05.2020г.- датата на връчване на акта на неговия адресат.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Атакуваната Заповед № РА-30-132 от 21.04.2020г. е издадена от компетентен административен орган – главен архитект на Столична община. Функции да издава заповеди за премахване на незаконни строежи на основание чл. 225а от ЗУТ са му предоставени със заповед № СОА19-РД09-934/01.07.2019г. на кмета на Столична община /СО/. Видно от т.1.47 на цитираната заповед, на главния архитект са предоставени права да издава актове за премахване на незаконни строежи по смисъла

на чл. 225, ал.2 от ЗУТ от четвърта до шеста категория или на части от тях на основание чл. 225а, ал.1 от ЗУТ.

На второ място, съдът намира, че е спазена установената в чл. 59, ал.2 АПК писмена форма, като в заповедта изрично е посочено правното основание и фактическите причини обусловили нейното издаване. Ответникът, чрез своите фактически констатации обосновано е посочил действителното правно положение, не се установява непълнота на фактите, а след анализ и проверка на същите, съдът приема, че те са и реално осъществени. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си във висящия съдебен процес.

На трето място, при постановяването на оспорения административен акт не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, установени в чл. 225а, ал. 2 от ЗУТ, които да обуславят неговата отмяна.

Видно от приложения по делото констативен акт № 43/17.10.2019г. в съответствие с изискването на чл. 225а, ал. 2 от ЗУТ е извършена проверка от компетентни длъжностни лица по чл. 223, ал. 2 от ЗУТ – служители в администрацията на район „К. поляна“, в резултат на която е издаден актът, който е бил връчен на Р. Я. Д. и срещу него той е имал възможност да подаде възражение, от което право не се е възползвал. Констативният акт изрично е посочен в обжалваната заповед, с което констатациите по него са приобщени като фактически мотиви на заповедта. Видно от съдържанието на оспорената заповед административният орган е установил също така годината на изграждане на строежа – 2015 г., направил е преценка относно допустимостта на строежа по смисъла на § 16, ал. 1 от ПР на ЗУТ и § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ. По отношение на преценката за приложение на § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ, следва да се има предвид, че в производството по чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ за административния орган не е налице задължение служебно да установява наличие на основания за узаконяване на незаконен строеж, след като липсва направено искане за узаконяване от собственика на строежа. В настоящия случай по делото безспорно се установява, че жалбоподателят не е иницирал производство по § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ и за процесния строеж не е бил издаден акт за узаконяване, който да следва да бъде съобразен от административния орган при постановяване на заповедта. Нещо повече, след като строежът е завършен през 2015г., то въобще за него е неприложим института на „търпимост“, с оглед годината на изграждането му .

В хода на протеклото административно производство не са допуснати нарушения на процедурните правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващия и да са го препятствали да я упражни в пълен обем. Административният орган е изяснил релевантните за случая факти и обстоятелства и е извършил проверка на приетите доказателства. Не се констатират нарушения по см. на чл. 34, чл.35 и чл.36 от АПК. Извършена е цялостна валидна правна преценка на фактическите основания, послужили като предпоставка за издаването на акта. След като на страната е била гарантирана възможността за участие в производството, се налага разбирането, че органът е осигурил начин и способ за организиране и провеждане на защитата на засегнатите права и интереси.

На четвърто място, спорен между страните по делото е въпросът относно правилното приложение на материалния закон, при изследването на който, съдът обосновава следните правни съждения:

Съгласно § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, "строежи" са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението.

Съгласно разпоредбата на чл.225, ал.2, т.2 от ЗУТ, строеж или част от него е незаконен, когато се извършва без одобрени инвестиционни проекти и/или без разрешение за строеж.

Според чл.137, ал.3 от ЗУТ, строежите се изпълняват в съответствие с предвижданията на ПУП и съгласувани и одобрени инвестиционни проекти при условията и по реда на закона, и могат да се извършват само, ако са разрешени – чл.148, ал.1 от ЗУТ. Изпълнението на „пристройката към сграда с идентификатор № 68134.1109.504.1“ в нарушение на тези правила прави строежа незаконен съгласно чл.225, ал.2, т.2 от ЗУТ, както правилно го е квалифицирал и административния орган.

Предвид гореизложеното съдът заключава, че кумулативно са налице юридическите факти - елементи от правопораждащия фактически състав по чл. 225а, ал. 1 във вр. с чл. 225, ал. 2, т.2 от ЗУТ, с които правната норма свързва издаването на заповед за премахване на незаконен строеж. Административният орган обоснова е приел, че е осъществен незаконен строеж по смисъла на чл.225, ал.2, т.2 от ЗУТ- извършен без разрешение за строеж, както и че този строеж не отговаря на условията за определянето му като „търпим“ и следователно са налице законово регламентирани материално-правни предпоставки за разпореждане на неговото премахване.

Жалбата на Р. Я. Д. е неоснователна, тъй като издадения акт е законосъобразен на всички обсъдени и разгледани основания по чл.146 АПК.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град, II-ро отделение, 22 състав на основание чл.172 ал.2 АПК

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Я. Д. срещу Заповед № РА-30-132 от 21.04.2020г. на главен архитект на Столична община.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на съобщенията до страните за неговото постановяване.

Съдия:

